

(reportáž z jarní schůzky členů Jonáš klubu)

Letošní jarní setkání členů Jonáš klubu v Salesiánském divadle dne 29. března s sebou přineslo opravdu jarní počasí. Mottem setkání byla dvě výročí - nedožitě devadesáté narozeniny Jiřího Šlitra a sté výročí narození Bohumila Hrabala. Celým odpolednem i večerem neprovázel tradiční moderátor Milan Zeibert, ale cimrmanolog Petr Brukner. V životě jsem viděl a slyšel spoustu moderátorů, snad ještě pod dřívějším názvem konferenciér, ale Petr Brukner patří mezi ty nejlepší. Má totiž dar vtipné lakoničnosti a žádná věta není zbytečná. V každém vstupu upozornil pomocí papírových školních hodin na posun na letní čas a přidal výzvu k placení příspěvků do klubu. Občas citoval klasiky včetně toho největšího - Cimrmana. První vystoupení v úvodní třetině patřilo tradičně hudbě a zpěvu. Na jeviště přišlo **Sunny Swing Trio** se zpěvačkou Adélou Zejfartovou. Ač mladá, má Adéla Zejfartová za sebou bohatou uměleckou dráhu. Návštěvníci Semaforu ji znají z několika her, hrála i v Kladně a účinkuje mimo jiné i s Originálním pražským synkopickým orchestrem. Adéla má ráda klasickou americkou jazzovou hudbu dvacátých a třicátých let minulého století, ale i hudbu znějící z filmů a pódii První republiky. Trio, které ji doprovázelo, je tvořeno zkušenými a vynikajícími muzikanty. Klavírista Jiří Polydor hrál například v Classic Jazz Collegiu i v OPSO, kontrabasista Jan Greifoner (ne, není to shoda jmen) hrál například v legendární kapele Steamboat Stompers a klarinetista, hráč na trubku i na tenorsaxofon Michal Zpěvák si i občas (a dobře) zazpíval. Stylově oblečená Adélka střídala americkou klasiku jako

My Blue Heaven

či

I Wanna Be Loved By You

(při níž se jako Marylin Monroe v Někdo to rád horké doprovázela na ukulele) s českou klasikou v čele s legendární

Slunečnicí

. Z Adélky zářila radost ze zpívání a ta se přenášela do publika, takže bez přídavku nešlo odejít. Mluvené slovo v první třetině zabezpečil tradičně divadelní odborník

Jan Kerbr

, který si ke stolku pozval mladou herečku

Kristýnu Hrušínskou

, vnučku Rudolfa Hrušínského, u něhož se kdysi dopisovalo za jméno slovo „mladší“. Rodina jednoho z největších českých a troufám si říci i světových herců, má své dávné kořeny v devatenáctém století. Jako většina starých hereckých bardů, bez konzervatoře a DAMU, začínala i rodina Hrušínských u kočovné divadelní společnosti. Kristýna je dcerou Jana Hrušínského a jeho manželky Miluše Šplechtové. Jak řekla Kristýna, snem dědečka, kterému říkala „táda“, bylo rodinné divadlo. Sen se splnil až jeho mladšímu synovi Janovi a v Divadle Na Jezerce hraje i vnučka Kristýna, která bezesporu krom hereckého talentu a maminčina původu zdědila po dědovi i jeho, dá se říci, stručnější způsob vyjadřování. Setkání s ní bych označil slovem milé. Po přestávce zazpíval a zahrál na heligónku, které říká „fňukna“,

Pepa Čečil

, rázovitá postava českých hospod a pódii. Pepu Čečila měl rád pan Hrabal a po Pepově

vystoupení jsem se panu Hrabalovi nedivil. Asi tím nejlepším publikem pro Pepu Čečila je česká hospoda. Pepa zazpíval píseň o Vltavě od Karla Hašlera, pak všeobecně známou píseň Mým domovem tichá je putyka (autorem je Bohdan Vojtěch Šumavanský, vlastním jménem Adalbert Rosenfeld) a na závěr píseň proti carovi a policajtům, kterou Pepa zpíval na přání několika služeben policie, když byl zajištěn i se svou „fňuknou“. Druhým mluveným slovem byl rozhovor publicisty

Jana Lukeše

s režisérem

Jiří Menzelem

. Těsně před „Jonášem“ jsem dočetl knihu Rozmarná léta, ve které pan režisér vzpomíná na to, co mu život dal a co vzal. Jan Lukeš se zaměřil na vztah Jiřího Menzela k Jiřímu Šlitrovi, Bohumilu Hrabalovi i k Věře Chytilové. Jiří Menzel svým typickým tichým hlasem vyprávěl o všech třech osobnostech tak, že bych ho poslouchal do rána. Společným jmenovatelem byla pokora a úcta k lidem, kteří pro naši vlast něco vykonali. Takovou pokoru slyšet v hlase člověka, kterého chtěl svět a on zůstal tam, kde se narodil, to je vzácné koření. Stejně jako Jiří Menzel, i já jako člověk, který už od puberty hltal první „perličky na dně“, cítím bulvárnost oslav stého výročí pana Hrabala. Ta se do jisté míry projevuje i v „kavárenských soudech“ o vpravdě renesančním člověku odsuzovaného k zákazům a cenzuře tvorby. Sluší se stát v pozoru a v tiché vzpomínce na pana Hrabala. Sluší se poděkovat panu Menzelovi za filmové přebásnění tvorby pana Hrabala, byť vše ani rukou takového režiséra, jakým je pan Menzel, vyjádřit nelze.

Zahájení poslední třetiny se trochu opozdilo čekáním na příjezd pana Suchého. Po poradě Jitky Molavcové s Vladimírem Vandrovcem třetina začala, ale po skončení písně se dostavil ten, na něhož všichni čekali. Nejprve zazpívala **Zuzana Maxa** (dříve Říhová) pár písní z únorového představení Osvobozené divadlo Semafor. Klasická sestava kapely divadla v čele s Jiřím Svobodou za klavírem byla doplněna trubkou Michala Stejskala a trombónem Magdy Jedličkové. Oba si samozřejmě nejen zahráli, ale i zazpívali k poctě Jiřího Šlitra. Za „nej“ zázitek z této části považuji píseň

ni *Pagani*

podání

Oliny Patkové

, při jejímž scatování mi naskakovala husí kůže. Název článku jsem převzal z písně Voskovce a Wericha z roku 1948, zazpívané Jitkou Molavcovou a panem Suchým. Ta píseň předznamenala rozpad této dvojice, z níž čerpala a čerpá řada uměleckých dvojic, vzniklých později. Před písní pan Suchý reagoval na článek v MFdnes na téma, že Semafor končí. Jako vždy s úsměvem a nadhledem přečetl pan Suchý svůj první článek v novém webu Stará fronta zítra. V podstatě pan Jiří Suchý navázal na pana Menzela. Závist a nenávist byla, je a bude, ale nesmíme se nechat ničím otrávit a být nadále těmi „co spolu“ mluví, jak napsal můj milovaný Karel Poláček. Na závěr květiny pro dámy, dort pro pana Suchého (sedm miliónů v krabici opět nenašel), přídavek na téma, že život je jen náhoda. Na podzim jako na roční období se příliš netěším, ale podzimní „Jonáš“, to je něco jiného. Tak na shledanou na podzim.